

Archief

De schoonheid van doorvoeld ambacht

CONCERT

21/03/2002

Van onze redacteur

Peter Vantighem

BRUSSEL – Warme weemoed in een ongewone gloed, dat bracht Tres **Tigres** Tristes in een volle AB-club. Aangrijpende liedjes die ontrukkt worden aan de erven van vergetelheid, om in een nieuwe vorm weer te getuigen van de kracht van het ambachtelijke muziekmaken.

Het podium oogde als een museum. Een groot Hammond-orgel, een cymbalom dat ooit toebehoorde aan het Roemeense ensemble Taraf de Haidouks, een sloopsharmonium waarmee lang geleden missionarissen rondtrokken, en meer van dat. Benjamin Boutreur had er een omschrijving voor: welkom in deze auditieve tentoonstelling.

De saxofonist Boutreur richtte Tres **Tigres** Tristes een paar jaar geleden op met Esmé Bos en Bart Voet. Bos was uitgenodigd om tussen de literaire bedrijven van Saint-Amour 2000 wat te zingen, en had de twee muzikanten erbij gevraagd. Wat een tussendoortje was, rijpte tot een avondvullend programma dat de komende weken nog zes keer te genieten is en in december een lange tournee aanvat.

Het concert was een kleine triomf van het gezochte amateurisme, van het gevecht tegen de smakeloze eenheidsworst die soms ook de naam „muziek" draagt. Typierend was het liedje „Little boxes", een klassieker van Malvina Reynolds. Bos zong, terwijl naast haar Bart Voet hard trapt op het steunende sloopsharmonium. Dat klopte. Het liedje vertelt hoe de moderne maatschappij alles en iedereen eender maakt. Door de song te spelen met erg ongewone middelen, en de bassist Gunni Gudmundsson er nog een IJslandse strofe aan te laten breien, versterkte de muziek het thema. Creativiteit maakt uniek.

Negentien liedjes in het Spaans, Frans, Engels en Pools passeerden zo in een goed uur de revue. De selectie is het resultaat van de huisvlucht van Bart Voet en Esmé Bos, een koppel. Ze zochten liedjes bij elkaar uit het geheugen van de muziek of maakten ze zelf op teksten van onder meer Pablo Neruda. Zo begon de avond met „Me gustas cuando callas": die mooie, smachtende sopraan van Bos die klaagde als een gewonde vlinder. „Ik hou ervan wanneer je zingt/ dan is het of je afwezig bent", verscheen de vertaling ook op een zwart doek (helaas moeilijk leesbaar).

Ook de gezochte arrangementen ontstonden in de knusse atmosfeer van de huiskamer. Bart Voet: „Veel van die instrumenten staan bij ons thuis, en alles groeit door veel te proberen. We zoeken naar instrumenten die mooi klinken en die passen bij de liedjes. Het duurt dus heel lang voor we van alles uitgeprobeerd hebben. En wanneer we het opnemen op minidisc, gooien we het resultaat soms weer weg om toch iets anders te zoeken. Het is heel belangrijk dat dit project veel tijd gehad heeft, en er dit jaar nog krijgt."

Een speeltuin, noemt hij het. Precies het beeld dat het concert ocriep. Na twee trage, sfeervolle liedjes volgde het hobbyistische „O pato", bekend van Joao Gilberto. Aangrijpend klonk de vrouwenklaagzang „There ain't no sweet man that's worth the salt of my tears", met die kunstmatige orgelklank en dat zonevreemde cymbalomspel. Plezant hoe Voet daarna een swingend chanson bouwde op één zinnetje, „Quand je te regarde/ c'est toujours le tralala".

We hoorden nog songs van Elvis Costello, Joni Mitchell, en de drummer Louis Debij zong het doodmelancholische „September in the rain", geschreven in 1935 voor een musical, en bekend geworden in de versie van onder meer Frank Sinatra.

Esmé Bos was het speerpunt in deze ontroerende en moed gevende productie, maar de lof moet naar het geheel gaan. Voet en Boutreur zochten een muzikale